

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ Η. Α. DOURLIAC

Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Ο κ. Ανατόλ Λεστίλ ήταν ένας απαρηγόρητος χήρος. 'Η σίζυγός του είχε χαθεί κατά την μεγάλη πυρκαϊά της «Όπερα Κομίζ», όπου είχαν πάει μαζί του το τελευταίο τους ταξίδι στο Παρίσι κ' όπου ο Ανατόλ είχε γιορτάσει μόνος.

Γιατί ο Ανατόλ είχε ξαναγορτήσει; Γιατί να πόσουν αυτόν και όχι εκείνη; Γιατί τον είχαν γλιτώσει από τις φλόγες; Γιατί τον είχαν χωρίσει από το τραγούδι τον ήμισυ; Γιατί; Γιατί;

Όλα αυτά τα ερωτήματα άνοιξαν διαρκώς από το στόμα του απαρηγόρητου σίζυγου οι φίλοι του. Στην πραγματικότητα όμως ο κ. Λεστίλ δεν άφαισε τη σιπρηία του στους άλλους, αλλά απλοστάτα στον ίδιο τον έαυτο του. 'Η σίζυγός του είχε χαθεί γιατί δεν είχε φροντίσει να' αυτή για τον έαυτο της και γιατί μόλις αντίκρισε τις πρώτες φλόγες, λιποθύμησε...

Έτσι ο κ. Λεστίλ είχε χάσει τη γυναίκα του και δεν είχε μάλιστα κατορθώσει να βρει ούτε τα λείψανά της. Και τώρα, μη απορθημένος να κλάψει επάνω στον τάφο της, έβλεπε παντού όπου κ' αν πήγαινε...

—'Ο φτωχός Ανατόλ! Έλεγαν όλοι. Τίποτε δεν μπορεί να τον παρηγορήσει... Πόσο αγνώστους τη μακαρίτισσα!...

Έκείνη την ημέρα, ξεπληρωμένος φροντίς—πλάτεις στην αναμνηστική πολιθρόνα του, έχοντας πλάι του τον σφελικό βραστό του, ο κ. Λεστίλ κάπνιζε την πίπα του, χαϊδεύοντας τ' αυτιά του σιζύγου και με μωσαζικήταν επάνω στην προνήνη του εφημερίδα.

Κάθε τόσο, αναστηρόντας τα βρασιά από τη νύστα βλεφαρά του, αναστέναζε από συνήθεια, κοιτάζοντας το πορτραίτο της μακαρίτισσας.

Φτωχή Σιδωνία!...

Τι θα έλεγε αν μπορούσε να τον ίδιη αυτή τη στιγμή γενομένη στην πολιθρόνα της, τριγυμμένος από ένα σύννεφο ζαπτιού—αυτή ή οποία δεν του επέτρεπε ούτε ένα τοιγάρακι—μ' ένα σκούφο γομμένο ως τ' αυτιά και με το Μενιόρ, το σιάλο του, στά γονάτά του, αντί της αγαπημένης της μάσας. Μινέ, ή οποία είχε ξεφορτωθεί τώρα στην κοιλίαν;

Τι τα θέλετε όμως; Αυτό είναι τα μικρά αγαθά της χηρείας.

Χωρίς φόβο πια νάρθη σε σύγκρουση με το τραγούδι του ήμισυ, ο Ανατόλ μπορούσε τώρα να πίνει τον καφέ του με την άνεσή του, να σιγάζει και ζωνιάει και όση ζάχαρη θέλει. Γιατί πρέπει να ξέριτε, ότι ή Σιδωνία του απαγόρευσε τα οινόπνευμα, επειδή βλάπτον στο στομάχι... Έπίσης του είχε επιβάλει να τρώει για διάτα, σατανάκια και συνάλλα, ενώ αυτός ούτε στο όνομα του μπορούσε να τα βάλει...

Έξαφνα μέσ' στο γαλήνιο δωμάτιο άκούστηκε μια φωνή:

—'Ω!... Τι είναι αυτό έδω;

Μήπως είχε μιλήσει το πορτραίτο;

'Ο Ανατόλ άνορθώθηκε ξαφνιασμένος, τριβώντας τα μάτια του, καθώς άκουσε τη φωνή του αυτή φωνή.

—Ανατόλ, αγαπημένε μου!... έπαιλίκαβε ή φωνή.

Και συγχρόνως ή κ. Λεστίλ, ή Σιδωνία, ή σίζυγός του, έπεσε όλοζώντανη στην άγκυλιά του, ενώ αυτός κατάπληκτος άφανε να τού πέσει κάτω ή πίπα του.

—Σιδωνία!... φώναξε. Πώς!... Δεν έπεθανες λοιπόν!

Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του και σ' αυτιά του και την κίτταξέ ξαφνιασμένος, ενώ αυτή του έξηροχόσε πως βρισκόταν τώρα ζωντανή μπροστά του, ενώ τη νόμιζε για πεθαμένη.

'Η Σιδωνία είχε κατορθώσει να γλιτώσει κ' αυτή από την καταστροφή. Παρασηφθισιά από το ρεύμα από πανωβλήτων θεατόν, που την είχαν χωρίσει από το σίζυγό της, είχε βρεθεί έξωνα στο δρόμο.

Μά ήταν τόσο ξετρελλιαμένη, ώστε άρχισε να τρέχει και εύφαινε εμπρός της, ως ότου σοορίστηκε κάτω ξεναγμένη. Την άλλη μέρα ή βρήκανε έτσι σ' ένα οικόπεδο, γυμνωμένη από τα κοσμημάτά της, με τις τοπίες της άδειανές, σε κατάστασι άβουλησμένη. Το χειρότερο όμως ήταν, ότι μόλις συνέλθε, ο τρομερός συγκλονισμός της, την έκανε να χάσει τη μνήμη της. Δεν θυμόταν πια τίποτε, ούτε τη διεύθυνσή της, ούτε το σίζυγό της και, επί δυο όλόκληρα χρόνια, είχε μείνει στην κατάσταση αυτή, κοντά σ' ένα γιατρό, ο οποίος είχε ενδιαφερθεί για την περιποίησή της.

—Τά είχα ξεχάσει όλα, έπρόσθεσε ή Σιδωνία, έπειτα από τις έξηρήσεις της αυτές. 'Ημιον σαν το παιδί που μόλις γεννέται...

—Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... της άπάντησε ο σίζυγός της. Είνε μια περίπτωση άμνησίας...

—Μά ή άμνησι ξαναγορτίζε, είτε ή Σιδωνία, κ' άμέσως ήρθα κοντά σου. Αλήθεια, τι έκανε τόσον καιρό χωρίς έμένα;

—Σε έβλεπα... Σε έβλεπα τόσο, ώστε οι φίλοι μου με είχαν έπαινήσει: «Απαρηγόρητο χήρος...».

—Αυτό είχε όραίο... Μα για πές μου, Δεν σκεφτόσουν τάχα να ξαναπαντρευτείς;

—Να παντρευτώ; Έκανε ο κ. Λεστίλ με βρος διαμαρτηρίας. Δεν τρελλιάθηκα... 'Ημιον πολύ ήναγος έτσι...

—'Ηναγος!... Ξανατίς το... 'Ηναγος!... 'Όποτε λησάσαι που δεν κάρκα... 'Ελπίζε βέβαια να μη με ξαναδής ποτέ ζωντανή...

'Ο κ. Ανατόλ δεν είχε πια τη δύναμη να διαμαρτηρηθή... Αυτός, ο οποίος είχε κλάψει τόσο τη φτώχη του Σιδωνία, ο οποίος έφερε άζαμιά το πένθος της κ' ο οποίος θα μπορούσε να πάει να τη ζητήσει στον Άδη, σαν τον Όρφέα, ήταν άναγκασμένος να όμολογήσει τώρα σανά—σανά στον έαυτο του, ότι ή ανέλπιστη και άπορθητή έπιστροφή ή της δεν τον μεθούσε από χαρά. 'Ηταν βέβαια είχαριστημένος γι' αυτό... Μα έντομεταξύ είχε άπορθησει τόσες γλυκάς συνήθειες, από τις οποίες θα του ήταν πολύ σκληρό τώρα να παρατηρή: Την άναξαρτησία του, το σκούφο του, την πίπα του, την εφημερίδα του, 'Επίτα κ' ο τίτλος του, «Απαρηγόρητος χήρος». Τι θα γινόταν τώρα; Δεν θα μπορούσε πια στο έξής να κλάει τη σίζυγό του, που την είχε ξαναβρεί. Έπρεπε απαντώντας να έξηρήσει την ημερία του, μια χαρά άνάλογη προς τον πόνο που έξηρήλωνε για την απόλειά της. Ν' αλλάξει τώρα τους τρόπους του, ήταν πράγμα πολύ κορονατικό για την ηλικία του... 'Όστόσο, έπανελάμβανε όλοένα στη Σιδωνία:

—'Ω! πόσο είμαι έντυχημένος. Θεέ μου!...

Πόσο είμαι έντυχημένος.

Και όμως δεν φρονόταν καθόλου έντυχημένος.

'Η Σιδωνία του είχε πάρει καιόλας τον καινό του, το κονιάτ, τη ζάχαρη, το σκούφο, το κλειδιά και όλα τ' άλλα πράγματα. Σκέπασε έπίσης την πολιθρόνα της με το κλιμακιά της και τον έβαλε να κάτσει σε μια καρέκλα, έξωρος το σιάλο του στην κοιλίαν και ξανάφερε απ' αυτή μ' όλες τις τιμές τη γάτα της και είδοποίησε τέλος τη Μαρινέττα—την καλή του Μαρινέττα!—να φύγει στο τέλος της έβδομάδος!

'Ο κ. Λεστίλ παρακολουθούσε συντομμένος όλη αυτή την κατάσταση, έπαναλαμβάνοντας διαρκώς στην άκρη των χειλιών του:

—'Ω, πόσο είμαι είχαριστημένος. Θεέ μου!...

Πόσο είμαι είχαριστημένος!...

Το δεικνο με τη Σιδωνία έστερείτο κάθε ένθυμία. Σίμφωνα με τις ισοδείξεις της, ή σούτα είχε γίνει άνάλατη, το ψητό άνοστο και το καθαρό νεράκι είχε άνταστατήσει το παλιό κρασί του

Μπορντό.

Όταν έφεραν τά χόρτα, ή Σιδωνία γέμισε ένα βαθύ πιάτο ως άπάνω και, προσέφροντάς το στο σίζυγό της, του έστε με κάποια κερία:

—Φάε!... Φάε!... Φαντάζομαι ότι δεν θα έφαιγε καθόλου χόρτου κατά τη διάρκεια της άνοισίας μου... Και όμως αυτό είναι το καλύτερο του στομαχιού!...

'Ο κ. Λεστίλ ήταν άνθρωπος είρημικός, μά ή είρημιά αυτή ήταν ή σταγόνα που κάνει ένα ποτήρι να ξεχειλίσει.

Έξω φρενών λοιπόν, άφραξέ το πιάτο με τά χόρτα και το καλύτερο στο κεφάλι της σίζυγου του... Τσάφ!...

—Θεέ μου!... 'Ο κύριος έπασσε τη ζάχαρή μου! φώναξε ή έπηρετρία, ή Μαρινέττα, τρομαγμένη και παρουσιάζοντας στην πόρτα του μικρού σαλονιού, όπου ο κ. Λεστίλ, ο οποίος είχε ξυπνήσει τόρκα, κίτταξε σαν άποβλακαμένος το σακαμένο δοχείο, την εφημερίδα του που είχε πέσει κάτω, το φλιτζάνι με τον καφέ του, τη σβυμένη πίπα του και το πορτραίτο της μακαρίτισσας.

—'Η γυναίκα μου! 'Η γυναίκα μου! τραύλισε.

—'Ο δυστυχισμένος κύριος! Και στον έπνο τον άζομιά τη σκέπτεται, φηθόρισε με συμπόνια ή Μαρινέττα. 'Ο δυστυχισμένος!... 'Η θλίψη τον τρώει! Δεν θα παρηγορηθή ποτέ!...

'Ο κ. Λεστίλ είχε άρχισι πια να συνέχευται. Καταλάβαινε τώρα, ότι όλη αυτή ή ιστορία δεν ήταν παρά ένα κακό όνειρο, ένας έφιάλης...

Άποτελείσους λοιπόν τον καφέ του, άναψε την πίπα του, πήρε από κάτω την εφημερίδα του και, κοιτάζοντας καθησυχασμένος το άζήνο πορτραίτο της σίζυγου του, φηθόρισε, βγάζοντας ένα στεναγμό άνακουφιστός:

—Έντυχώς είναι πεθαμένη!...

— Έντυχώς είναι πεθαμένη!

